

Езопови басни

(Изъ новата книга „Едно гърне старо злато„)

Единъ ловецъ подгони една яребица. Уплашена птицата се втурна къмъ синора и си заплете краката въ капинакъ. Ловецътъ я хвана и се нахрани да ѝ вземе главата. Тогава птичката му проговори

—Моля ти се, пощади ми живота! Ако ме пуснешъ на свобода, азъ ще ти кажа къде нощуватъ моитѣ родители и моитѣ четири сестрички. Като дойдешъ тихичко — ще ги изловишъ всички въ тъмнината. Въ къщи ще се върнешъ съ пълна чанта. Съгласенъ ли си?

— Не съм съгласен! — отговори сурово ловецът, — За да спасиш главата си — ти си готова да предадеш своите родители, които сж те топлили, хранили и закриляли. Ти си готова още да предадеш и малките свои сестрички. Тъкмо за това ще ти взема главата!

Малката предателка клюмна.

Преразказва А. Каралийчевъ

учирайте се за
АРАБАНАЧЕ

Вие сигурно познавате нашия Иванчо. Не мога да не го познавате. Непременно го срещали и въ училище и на улицата и въ живота. Иванчо тжпана му казват. И „умень“ мжжъ излъзе, орей!.. Само като го види човкъ, да му се ненарадват... Но, за да не губимъ много време, азъ ще ви нарисувамъ на бърза ржка него-вия портретъ. Почвамъ съ главата. Една глава, ви казвамъ, има нашия Иванчо, голѣма, голѣма, че ако ще цѣлъ свѣтъ да обиколите, пакъ не ще намѣритъ подобна на нея. Пъкъ каквато си е голѣма и „дебела глава“ е, както говори българската пословица: мжчно проникватъ въ нея поуки въ живота. Но, нашия Иванчо е дово-ленъ отъ нея и отъ време на време величествено я разклаща като черковенъ полюлей.

Ушитъ му пъкъ, каточели сж зале пени съ туткалъ и сърдито висятъ на- страни. Очитъ му сж дълбоко хлътна- ли и винаги сърдито гледатъ. Носътъ му е на гърбици и малко клюмналъ надолу. Вратътъ му е високъ като гумена яка. А пъкъ ржцетъ му дълги, дълги . . .

Когато се родилъ, баща му и майка му доста време го гледали, гледали и нищо не могли да проумеятъ. Тогава повикали доктора. Но и той се объркалъ . . . Повикали и други доктори и най-после решили, че това е бъдещъ човѣкъ, поздравили баща му и майка му и си отишли облечени.

Баща му много се зарадвалъ, че има

Както орѣхи въ хралупа
катеричката събра,
тъй, спестовнико, натрупай
ти пара подиръ пара.

Както въ кошера пчелитѣ
пестеливо трупатъ медъ,
тъй да събираме паритѣ
въ касичкитѣ си навредъ.

Тъй отъ малки да се учимъ
въ пестеливостъ да растемъ,
въвъ живота да сполучимъ,
радостъ да си създадемъ.

Лжчезаръ Станчевъ

ИВАНЧО ТЪПАНА

ВЕСЕЛИ
СЛУЧКИ

отъ
Атанасъ
Бакърджиевъ

наследник и го кръстиль на негово име — Иванъ. Добре, но не могълъ много да му се радва, защото се обявила война и той отишъл на фронта. Бащата на Иванчо билъ музикантъ. По право — тѣпанджия; биелъ тѣпана на военната музика.

Веднъж, когато боят бил най-страшен и военната музика свирела пободен марш, един неприятелски куршум тупнал в жпана по сръдята, продупчил го, после тупнал и бащата на Иванчо във корема, продупчил и него и двамата престанали да вършат работа.

Иванчо останалъ сиракъ. Баща му не можалъ да го научи на своя за-

Магаре

(Свободно съчинение)

Магарето се нарича винаги Марко. То се нарича още кованъ заякъ, защото има дълги уши, като на заякъ и е подковано съ подкови. Магарето има силенъ гласъ и когато пѣе се казва, че реве. Когато то пѣе, не пѣе по ноти, както правятъ опернитѣ артисти, а си знае пѣснитѣ на изустъ. То, магарето се слави и по своя инатъ, който се нарича магарешки.

Едно не мога само да разбера, защо тати ми казва, че съм имал магарешки инатъ. Дано, като порастна да узная това.

азъ съ крака, де
съм и единъ

характеръ, нашъ Иванчо и до днесъ
си е останалъ голѣмъ тжпанаръ въ
въ живота .

Когато Иванчо навърши шест години, майка му реши да го запише във училище. Върно е, че отъ седемъ години приематъ, но Иванчо бѣше толкова избоаялъ, че само единъ лакятъ не му стигаше, за да се изравни по височина съ учителя си. Последниятъ погледна Иванча, после майка му и мъдро, мъдро отсече:

— И тополата е висока, но не дава никакъв плодъ. Да дойде догодина.

Отиде си Иванчо дълбоко огорченъ и за отплата, че не го записаха въ училище, зашета изъ съседскитѣ дворове.

Най-напредъ започна съ котараци
тѣ. Не му харесваха дългите имъ и
засукани като геврекъ опашки и за
това реши да ги подложи на „опе-
рация“.

Първата му жертва бѣ черниятъ котаракъ на бай Георги каруцарьтъ. Примами го Иванчо съ парче сланина, върза му здраво преднитъ крака, после заднитъ, натисна го по корема съ колѣните си и, съ все сила замахна съ кухненския ножъ. Котаракътъ изрева силно, скъса връвта, одраска Иванча за ржцетъ и той изплашенъ избѣга настрана.

Отъ где го дочу бай Георги — ка-
руцарьтъ. Като разбра какъ щѣше да
пострада неговиятъ котаракъ, ядоса се,
подгони Иванчо да го бие, но Иванчо
(Следва)

(Следва)